

Arrest

nr. 157 385 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 1 juni 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit betreft de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2011 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ingediend op 27.12.2011 ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Op het moment van indiening van de aanvraag 9bis werd gesteld dat de asielaanvraag nog hangende was. De asielaanvraag ingediend op 27.05.2009 werd afgesloten op 10.02.2011 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming). De aanvraag 9bis werd meer dan 10 maanden later ingediend. De eerste asielaanvraag was niet meer hangende. Deze aanvraag had dus vergezeld moeten worden van een internationaal erkend paspoort of een reistitel die gelijkgesteld is met een paspoort of een identiteitskaart. Er werd geen reden opgegeven waarom geen enkele van deze documenten voorgelegd werden. Er werd een geboorteakte voorgelegd, maar dit document kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Mijnheer legde bij zijn eerste asielaanvraag ongelooftwaardige, bedriegelijke en inconsistente verklaringen af.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: “Schending materiële motiveringsverplichting Schending consequentiebeginsel Schending zorgvuldigheidsbeginsel Schending redelijkheidsbeginsel Schending artikel 9bis Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt, na het citeren van de bestreden beslissing,

“II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 27 december 2015 niet vergezeld was met een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel van verzoekende partij.

Verzoekende partij ontkent dit niet, maar kan de redenering van verwerende partij moeilijk volgen.

Verzoekende partij diende in het verleden reeds tweemaal een asielaanvraag in, tijdens deze asielprocedures werd er nooit getwijfeld aan de identiteit, noch aan de nationaliteit van verzoekende partij (Cfr. asielbeslissing CGVS dd. 10 juni 2014, “Uw identiteit, zoals blijkt uit de door u voorgelegde geboorteakte, staat hier niet ter discussie”).

Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij thans kan stellen dat de identiteit/nationaliteit onvoldoende zou zijn aangetoond, immers indien verwerende partij geen duidelijkheid zou hebben over de identiteit/nationaliteit van verzoekende partij, had dit tijdens de asielprocedure uitgebreid besproken kunnen worden.

Dit is niet ernstig.

II.1.4. Bovendien bevindt verzoekende partij zich op heden nog steeds in de asielprocedure. Verzoekende partij is dus op heden vrijgesteld van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

II.1.5. De verwerende partij heeft immers de identiteit/nationaliteit zogenaamd niet kunnen afleiden - ofschoon de stukken in het administratief dossier ter zake zeer duidelijk zijn.

In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 9bis Vreemdelingenwet en met het redelijkheidsbeginsel”.

2.2. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, “ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980” luidde als volgt:

“Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

2.3. Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen geldige motivering heeft naar voren gebracht die toelaat hem vrij te stellen van het neerleggen van identiteitsstukken gaat verzoeker niet in, zodat deze vaststelling overeind blijft.

2.4. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk niet te ontkennen dat hij geen kopie van een internationaal erkend paspoort, van een reistitel of van een nationale identiteitskaart heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.5. Een eerste punt van kritiek van verzoeker is dat hij de redenering van de verwerende partij “moeilijk kan volgen” daar waar hij in het verleden reeds tweemaal een asielaanvraag heeft ingediend en er tijdens deze asielprocedures nooit werd getwijfeld aan zijn identiteit.

2.6. Verzoeker kan bezwaarlijk gevolgd worden in zijn betoog. Immers blijkt uit arrest nr. 55 685 van 8 februari 2011 van de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing die hij trof met betrekking tot verzoekers eerste asielaanvraag het volgende stelde: “Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde tijdens de asielprocedure. U legde noch enig document voor ter staving van uw beweerde identiteit, noch ter staving van uw beweerde afkomst en woonplaatsen, noch ter staving van uw beweerde asielrelaas en noch ter staving van uw beweerde reisweg naar België (zie gehoorverslag CGVS p.9).” De Raad oordeelde voorts in het voormelde arrest van 8 februari 2011: “Verzoeker legt ter terechtzitting enkele nieuwe stukken ter staving van zijn identiteit en asielmotieven neer. Hij legt een fotokopie van een geboorteakte in het Singalees voor met vertaling maar laat na een authentiek identiteitsdocument met foto voor te leggen zodat niet kan komen vast te staan dat de geboorteakte hem toebehoort. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën die op eenvoudige wijze kunnen vervalst worden. Dit klemt te meer nu de fotokopie van de originele geboorteakte (stuk 2) manifest gemanipuleerd werd en op verschillende plaatsen gewijzigd en overschreven werden (zie “name”, “date of birth” en punten 10, 11, 12). Aan de toegevoegde vertaling kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.”

2.7. In arrestnr. nr. 132 329 van 28 oktober 2014 dat betrekking heeft op de tweede asielaanvraag van verzoeker kan gelezen worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dienaangaande het volgende stelde: “De rest van de door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw identiteit, zoals blijkt uit de door u voorgelegde geboorteakte, staat hier vooreerst niet ter discussie”. Het gegeven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat een identiteit genoegzaam wordt bewezen door een geboorteakte, houdt niet in dat de verwerende partij gebonden is aan dit oordeel bij de

beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing terecht: *“Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).”*Tegen deze vaststelling brengt verzoeker niets in.

2.8. Verzoeker merkt verder op dat hij zich *“op heden”* in een asielprocedure bevindt. Hij is van oordeel dat hij dan ook *“op heden”* is vrijgesteld van het overmaken van identiteitsdocumenten.

2.9. Verzoekers meervoudige, want derde, asielaanvraag is blijkens het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft inderdaad in overweging genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 december 2014. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256 en RvS 24 juli 2013, nr. 224.392). De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Die voorwaarde is opgesteld in identieke bewoordingen als aanvankelijk in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het geval was en het Grondwettelijk Hof heeft daarover in zijn arrest nr. 93/2009 van 26 november 2009 uitdrukkelijk gesteld dat het gaat om een ontvankelijkheidsoverwaarde met betrekking tot het bezit van een identiteitsdocument.

2.10. Op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. vermelde aanvraag was verzoekers eerste asielprocedure zoals hij zelf stelt in zijn verzoekschrift onder het kopje *“Beknopt feitenrelaas”*, *“volledig negatief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* en had hij nog geen tweede asiel-aanvraag ingediend. Die werd immers ingediend op 29 december 2011. Verzoekers derde asielaanvraag dateert van 4 december 2014 en is dus geen feit dat zich afspeelde op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.11. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en enig middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA